

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.717 van 22 mei 2002
in de zaak A. 85.853/XIV-8254.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J.-P. VIDICK,
 kantoor houdende te 1090 BRUSSEL,
 Augustijnernonnenstraat 67

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kameroense nationaliteit, op 30 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 18 mei 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 april 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J.-P. VIDICK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden
samengevat :

1.1. XXX , van Kameroense nationaliteit, komt op 3 februari 1998 in het
Rijk aan en vraagt dezelfde dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 3 december 1998 door de Commissaris-
generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 18 december 1998
hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 23 april 1999 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede
Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep “dat
kennelijk ongegrond voorkomt” zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

1.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 18 mei 1999. Op deze
zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn toenmalige raadsman, gehoord.

1.6. Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse
Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing,
waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de
hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

“Overwegende dat appellant voorhoudt de Kameroense nationaliteit te bezitten; dat hij
sedert 1991 lid is van het Social Democratic Front (SDF) en hij als medewerker in de
kopiezaak van zijn familie allerlei kopieën maakte voor de partij; dat hij van mei tot
augustus 1996 als cartoonist tewerkgesteld was bij de krant ‘Le Messenger’ ; dat op
18 augustus 1996 voormelde krant een cartoon van de hand van appellant publiceerde
waarin president Biya gehekeld werd; dat appellant op 23 augustus gearresteerd werd
in zijn huis; dat hij na een week mishandeld geweest te zijn terug vrijgelaten werd; dat
hij ten gevolge van de opgelopen verwondingen gedurende twee weken in het
ziekenhuis diende te worden opgenomen; dat hij in september 1996 terug naar Kumba
trok waar hij opnieuw kopieën maakte voor zijn partij; dat appellant op 17 januari 1998
bezoek kreeg van drie SDF-leden die hem verzochten een brief van president Biya van

30 september 1997 te fotokopiëren waaruit bleek dat deze de verkiezingen van oktober 1997 had willen beïnvloeden; dat appellant vernam dat deze drie leden dezelfde nacht nog waren opgepakt; dat appellant eveneens werd opgepakt en zijn kopieermachine samen met de brief en de kopieën in beslag werden genomen; dat hij ondervraagd werd doch enkele dagen later kon ontsnappen; dat hij naar een vriend vluchtte om tenslotte met de hulp van zijn partij het land te verlaten; dat hij op 3 februari 1998 in België toekwam en er dezelfde dag een asielaanvraag indiende;

Overwegende dat appellant zijn reisweg niet bewijst; dat hij niet aantoont wanneer hij zijn land verlaten heeft, noch wanneer hij in België toekwam; dat hij zelfs geen begin van bewijs kan neerleggen omtrent zijn identiteit of zijn nationaliteit en hier geen redelijke verklaring voor geeft;

Overwegende dat de bestreden beslissing terecht verwees naar de bedrieglijke verklaringen afgelegd door appellant in verband met een cartoon van zijn hand, gepubliceerd in de krant 'Le Messenger'; dat appellant ter zitting volhardt in zijn verklaringen volgens dewelke deze krant eveneens een Engelstalige editie uitbrengt; dat dit in strijd is met de informatie komende uit de 'Annuaire de la Presse' van 1996, volgens dewelke deze krant uitsluitend Franstalige edities uitbrengt; dat dergelijke flagrante onjuistheden een ernstige smet werpen op de geloofwaardigheid van appellants asielrelaas; dat hoe dan ook, appellant niet aannemelijk maakt waarom hij geen exemplaar van zijn cartoon en/of van de bewuste krant kan neerleggen;

Overwegende dat appellants asielrelaas in hoofdzaak berust op de activiteiten die hij ontplooiëde voor de SDF; dat hij noch in zijn verzoekschrift noch tijdens zijn verhoor ten gronde een aannemelijke verklaring geeft over de vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met het tijdstip waarop hij lid werd van voormelde partij; dat hij immers tijdens het verhoor in dringend beroep uitdrukkelijk verklaarde dat hij lid werd van deze partij in september 1996, één week nadat hij aankwam in Kumba (zie verhoorverslag van 26 mei 1998, p. 5 en 6) daar waar hij in latere verklaringen stelt lid te zijn sedert 1991 (zie verhoorverslag van 9 november 1998, p. 3, alsook de door hem eigenhandig ingevulde vragenlijst van 3 april 1998, nr. 16); dat dienaangaande het door appellant ter zitting neergelegde attest met lidkaart geen verduidelijking bijbrengt aangezien deze zijn lidmaatschap vanaf februari 1999 in België betreft;

Overwegende dat appellant in bijlage aan zijn verzoekschrift enkele krantenknipsels aanbrengt, waaruit zou moeten blijken dat zijn familieleden in Kameroen momenteel problemen hebben; dat de geciteerde namen in het krantenartikel Dai Rose en 'ex-commissioner' Forchu, respectievelijk een zuster, en een oom zouden zijn; dat evenwel uit de familiesamenstelling in bovenvermelde vragenlijst blijkt dat appellants zuster Foruchu Rose Cley heet; dat ook de voorgehouden oom een andere familienaam heeft en het bijgevolg geenszins vaststaat dat het familieleden betreft;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze coherent en consistent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat hij een poging moet ondernemen in de mate van het mogelijke bewijselementen aan te brengen ter staving van het relaas en bij het ontbreken hiervan een aannemelijke verklaring moet geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié, Genève, januari 1992, 53) ; dat dit in casu niet zo is;

Overwegende dat appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, ”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het in het Frans gesteld verzoekschrift niet ontvankelijk is vermits het overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Nederlands diende te zijn gesteld;

2.2. Overwegende dat luidens artikel 66, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State “mogen de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (voor de Raad van State) voor hun akten en verklaringen, de taal gebruiken welke zij verkiezen”; dat indien het in artikel 51/4, § 3, van voormelde wet van 15 december 1980 de bedoeling van de wetgever ware geweest af te wijken van deze bepaling, hij zulke ingrijpende wijziging ondubbelzinnig had moeten doen blijken, doch hiervoor in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 niet de geringste aanwijzing te bespeuren is; dat ondanks de algemene bewoordingen waarin artikel 51/4, § 3, is gesteld, die bepaling aldus moet opgevat worden dat ze enkel slaat op het taalgebruik door de erin vermelde overheden en met andere woorden niet de taal regelt waarin de beroepsakten, ingediend door een vreemdeling of zijn advocaat, moeten zijn gesteld; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat in een eerste middel verzoeker laat gelden dat het Verdrag van Genève werd geschonden, doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niets heeft ondernomen om zijn beweringen te helpen staven;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verwijzing naar de Conventie van Genève onvoldoende nauwkeurig is om een middel uit te maken, dat de kritiek van verzoeker berust op een verkeerde visie op de rol van de asielzoeker, enerzijds, en van de asielinstanties, anderzijds;

3.1.3. Overwegende dat zo het voor de hand ligt dat het Internationaal Verdrag betreffende de status vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, wordt beoogd, verzoeker nalaat de geschonden geachte verdragsbepaling aan te wijzen; dat geen enkele bepaling van de Conventie van Genève overigens verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen; dat het eerste middel niet ontvankelijk en niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing op een tweetal punten -het weren van de voorgelegde stukken en het ontbreken van een bewijs van de reisweg-, aangetast is door machtsmisbruik;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de geschonden rechtsregel niet voldoende duidelijk en nauwkeurig wordt opgegeven, dat het middel enkel bestaat uit kritiek op een aantal motieven;

3.2.3. Overwegende dat zoals de verwerende partij opmerkt in het geheel niet wordt opgegeven welke rechtsregel door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zou zijn miskend; dat bij ontstentenis van deze toelichting het middel niet in aanmerking kan worden genomen;

3.3.1. Overwegende dat in het derde middel, afgeleid uit een gebrek aan adequate motivering, verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing op een tweetal punten geen steun vindt in het dossier, dat hij heeft gesteld sinds 1991 lid te zijn van het SDF en dat hij heeft gezegd dat er een Engelse bijlage bij het dagblad Messenger gevoegd werd, niet dat deze krant in het Engels werd uitgegeven;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de geschonden rechtsregel niet voldoende duidelijk en nauwkeurig wordt opgegeven, dat verzoeker geenszins aanvoert, laat staan aantoon, dat indien zijn kritiek terecht zou zijn, de bestreden beslissing niet langer zou kunnen steunen op een voldoende draagkrachtige motivering, dat wat zijn lidmaatschap van het SDF betreft, enkel wordt vastgesteld dat betrokkene niet consistent is geweest in zijn verklaringen, dat de bestreden beslissing wat het tweede punt betreft, verwijst naar ter zitting afgelegde verklaringen, waarvan niet blijkt dat hij ze niet zou hebben afgelegd;

3.3.3. Overwegende dat er in het middel voldoende duidelijk wordt aangegeven dat de verplichting tot adequate redengeving door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zou zijn miskend; dat de verklaring van betrokkene tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep “dat hij lid werd van SDF één week nadat hij aankwam in KUMBA (9/96)” genoegzaam blijkt uit het aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voorgelegd bundel (zie verhoorblad van 26 mei 1998, p. 5 en 6); dat op de zitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker, blijkens wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet sprak over een Engelstalig bijvoegsel, doch over een Engelstalige editie van de krant “Le Messenger”; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig mei tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.